

[Statsministeren.]

eksportpriserne først meldte sig i det følgende kvartal. Ser man bort fra denne krusning, har bytteforholdet igennem de sidste år været ret stabilt.

Jeg søgte imidlertid ikke nogen undskyldning i bytteforholdsforringelsen. Jeg fremhævede den som et nyt faresignal, som en ny udvikling, der belaster vor i forvejen anspændte betalingsbalance. Det er rigtigt, som hr. Per Hækkerup nævnte, at Danmarks Statistiks opgørelse af bytteforholdet endnu ikke viser en forringelse, fordi den kun går til 4. kvartal 1969. Men jeg gjorde opmærksom på både den 30. april og i dag, at i den første del af 1970 er der sket en betydelig stigning i priserne på vore importvarer, en prisstigning, som er af en sådan størrelse, at den forklarer en meget betydelig del af stigningen i importværdien fra de første måneder af 1969 til de første måneder af 1970. Det var denne udvikling, jeg henviste til både den 30. april og i formiddags.

Hr. Per Hækkerup spurgte, om der foreligger en desperat og akut situation. Det har økonomiministeren svaret på. Jeg har kun lyst til at føje én ting til, nemlig at det kan blive afgørende for vore muligheder, om vi forstår at holde udviklingen i efterspørgslen og omkostningerne under kontrol i slutningen af 1970 og begyndelsen af 1971. Skal det nås, er det imidlertid nødvendigt at gribe ind nu. Enhver i dette ting ved jo, at det tager nogen tid, inden virkningerne af økonomisk-politiske foranstaltninger slår igennem.

Så var hr. Per Hækkerup fremme med den klassiske beskyldning mod regeringen for — man kunne sige, hvornår er en regering i øvrigt ikke blevet beskyldt for det? — at føre en siksaklinje i sin økonomiske politik. Nu vil jeg gerne sige, det gælder både den forrige regering og denne regering, at der er jo ikke noget ejendommeligt i, at man ændrer på den økonomiske politik. I 1968 havde vi en vis ledighed og en tendens til bedring af betalingsbalancen. Der var ikke noget akut efterspørgselspres. I 1969 og 1970 er situationen totalt forandret. Vi har ingen ledighed, vi har tværtimod mangel på arbejdskraft. Vi har ingen tendens til bedring, tværtimod tendens til forværring af betalingsbalancen. Ja men der er jo ingen i denne sal med blot et minimum af økono-

misk indsigt, der er i tvivl om, at den samme økonomiske politik ikke slår til i begge tilfælde. Derfor tror jeg, vi skal give hinanden den venlige hilsen, at både tidligere og nuværende beskyldninger for siksakpolitik mere hører hjemme i den oratoriske, måske velklingende agitations overdrev.

Jeg skal ikke falde for fristelsen til at gå tilbage til en bedømmelse af den politik, som den socialdemokratiske regering faldt på i 1967. Men jeg vil bare nævne én ting. Hr. Per Hækkerup erindrer udmærket min og mit partis begrundelse, nemlig den, at man ville, som hr. Henry Christensen gjorde opmærksom på, lægge en ekstra skat på folk, også folk, som i forvejen var ramt med 100 pct. af devalueringens negative virkninger. Det var ikke socialt. Hvis forretningsordenen tillader det, vil jeg sige, at det var hamrende asocialt; det ved man, og man ved, at det var, fordi man kædede disse ting sammen, at man faldt. Lad så det ligge.

Det er interessant at lægge mærke til, at når man i 1967 ville inddrage en dyrtidsportion for lønmodtagerne uden kompensation, så var det en lønmodtagervenlig politik. Når denne regering vil inddrage dyrtidsportioner med fuld kompensation for arbejdernes dyrtidsportion, så er det en lønmodtagerfjendsk politik. Enhver kan se den manglende logik; enhver kan se det agitatoriske overdrev i hr. Per Hækkerups fremstilling.

Jeg må sige til hr. Per Hækkerup, som over for mange af øjeblikkets problemer gav udtryk for en stor uvidenhed — han spurgte om en lang række ting — at det står mig ikke ganske klart, hvorfor det ærede medlem mener, det er fordelagtigt for ham selv, at udtrykke så stor uvidenhed, at der næsten danner sig billedet af, at der slet intet hul skulle være i uvidenheden. Det er der nu nok alligevel; hr. Per Hækkerup sagde: hvad er det, man gør? Man forhøjer importmomsen til 15 pct., og så hævder man, at dette skulle dæmpe prisstigningen, medens enhver kan se, at en stigning i moms på 6 pct. ikke kan dæmpe priserne. Ja men hr. Per Hækkerup ved udmærket, at det, at importmomsen stiger, ikke er et udtryk for, at forbrugerpriserne stiger. Momsen på forbrugerne er jo ikke påvirket af, hvad importmomsen sættes til; den modregnes, når importørerne fakturerer videre, og man får penge tilbage, hvis man selv har betalt